

[Per Hækkerup.]

der forhandlingerne i FN. Sådan opfatter jeg det altså; og hvis ikke udenrigsministeren afkræfter det, vil jeg sige, at også denne tilslutning har socialdemokratiets sanktion.

Vi må inderligt håbe, at der med det skridt, vi har erfaret om, nu er sat en udvikling i gang, der fører til forhandling og efterfølgende fred i Vietnam, så dette uhyggelige krigskapitel kan sluttes og en samarbejds- og afspændingspolitik muliggøres og fremmes.

Vi har forstået af udenrigsministerens redegørelse, at regeringen vil fastholde den tidligere regerings standpunkt, som er aftalt med de andre nordiske regeringer, om, at vi fra dansk side er villige til at medvirke i den økonomiske genopbygning af Vietnam efter krigens ophør. Ministeren oplyste, at der var nedsat en nordisk studiegruppe og etableret et dansk embedsmandsudvalg. Vi noterer også med tilfredshed, at regeringen vil bekræfte den tidligere regerings holdning: at Danmark gerne vil medvirke med danske FN-styrker i Vietnam, hvis det i en overgangsperiode skulle blive aktuelt. Men jeg kunne godt tænke mig — jeg ved ikke, om det er muligt — om udenrigsministeren kunne give os lidt mere oplysninger om den nordiske studiegruppes og det danske embedsmandsudvalgs arbejde med hensyn til den civile, den fredelige indsats først og fremmest, efter at krigshandlingerne i Vietnam er standset.

Socialdemokratiet er endvidere enigt med regeringen om, at vor FN-politik må fortsættes efter de retningslinjer, der hidtil har været fulgt. Det må fortsat være Danmarks opgave sammen med de øvrige nordiske lande at virke for en styrkelse og udbygning af FN og dets hjælpeorganisationer. Vi må fortsat være indstillet på at påtage os ofre og byrder for at fremme det fredelige samarbejde i verden. Det gælder både de direkte økonomiske byrder, som FNs aktiviteter medfører, og de byrder, som deltagelse i FNs fredsoperationer pålægger os. Når det i regeringserklæringen af 6. februar hedder, at regeringen vil undersøge mulighederne for en opbygning af særlige danske FN-styrker med speciel uddannelse, kan vi også tilslutte os disse tanker ud fra to forudsætninger. Den første er, at regeringen tænker på opstilling og uddannelse af FN-

styrker i forlængelse af det, der allerede er vedtaget og i høj grad har været og er i funktion. Den anden er, at vi på dette punkt vil fortsætte det udmærkede nordiske samarbejde, som også allerede er etableret og har vist sin værdi i praksis.

I sin redegørelse omtalte udenrigsministeren dette problem og henviste til, at der den 20. marts var sendt et memorandum fra regeringen til U Thant og til formanden for FNs særlige udvalg for fredsbevarende operationer. Det var jo en nyhed, ministeren dér meddelte os. Jeg synes i og for sig, at det havde været rimeligt, om vi i hvert fald i det udenrigspolitiske nævn var blevet gjort bekendt med, at man agtede at tage eller havde taget et sådant skridt fra regeringens side. Jeg ved ikke, hvor stor betydning man skal tillægge det; men når udenrigsministeren derefter siger, at lignende redegørelser samtidig er blevet afgivet fra finsk, norsk og svensk side, og tilføjer:

„Det har med denne aktion været vor hensigt . . .“ —

når udenrigsministeren altså ligefrem betragter det som en aktion, man har foretaget i FN, forekommer det mig, at det må falde ind under det, udenrigspolitisk nævn har et naturligt krav på at blive informeret om. Men det kan jo være, at aktionen er af meget beskedent omfang, så beskedent omfang, at det ikke er nødvendigt, at den forelægges nævnet, før den foretages.

Det siges i udenrigsministerens redegørelse, at hensigten hermed har været at yde et nordisk bidrag til den undersøgelse, som det af FNs seneste generalforsamling blev pålagt det særlige udvalg for fredsbevarende operationer at foretage af omfanget af og formen for de bidrag, som medlemslandene i påkommende tilfælde vil kunne stille til rådighed for sådanne operationer. Jeg vil altså gerne, da vi nu ikke kender dette memorandum, have lidt mere information, hvis udenrigsministeren er i stand til at give os det, om, hvad dette memorandum indeholder, om der er andet i det end en blot rapport om det, som faktisk eksisterer, eller om der kun er tale om at informere om, hvad vi allerede i forvejen kender.

Når jeg taler om, at vi må påtage os byrder, tænker jeg også på de indirekte byrder, der følger af, at nogle lande ikke kan lide vor stillingtagen i FN. Vi har vendt